

men dertil jo udfordres en Fælledsbeslutning i Statsraadet og et Samtykke af Hans Majestæt Kongen, og ingen af disse Beslutninger vil kunne tages, forinden den Foranstaltning, hvorom der er Spørgsmaal, foreligger idetmindste i sine Hovedgrundtræk. Saaledes er det overmaade vanskeligt at udtale noget Bestemt om, hvilke Foranstaltninger man vil foreslaae gjennemførte enten i den ene eller i den anden Henseende, førend disse Foranstaltninger ere rykkede saa langt frem, at de umiddelbart derpaa kunne fremtræde. Derhos vil ogsaa Muligheden af at tilfredsstille det i saa Henseende yttrede Ønske meget afhænge af, hvor lang Tid der er mellem de forskjellige Sessjoner. Hvis det her i Landet blev Tilfældet, saaledes som i mange Lande, at de lovgivende Forsamlinger vare samlede den største Deel af Aaret, saa er det jo en Selvsølge, at den korte Tid, der gaaer hen mellem Sessjonerne, ikke vil kunne være tilstrækkelig til at udarbejde talrige Lovforslag til den næste Sessjon, men at det maa gaae med det Slags Arbejde ligesom med de sædvanlige Regjeringsforretninger, at de søges fremmede under Sessjonen, altsaa samtidigt med den. At det i og for sig med Hensyn til Udførelsen af det de lovgivende Forsamlinger tilkommende Initiativ kunde være ønskeligt, at de vidste forud, hvilke Lovforslag Regjeringen vilde fremkomme med, det vil jeg ikke bestemt negte, men foruden at der jo vil kunne faaes nogen Underretning derom ad anden Vej end ved en bestemt Udtalelse fra Regjeringens Side, maa jeg ogsaa tillade mig idetmindste som min personlige Mening at ytre, at jeg virkelig paa ingen Maade vilde lade mig tilbageholde fra at bruge det Initiativ, der tilkommer ethvert Medlem af en lovgivende Forsamling, eller idetmindste af begge vore Thing, men foretrækker det for hvad jeg selv maatte ansee for en uvis Udsigt til at Regjeringen vilde fremlægge noget Forslag om den Sag, jeg paa een eller anden Maade ønskede forandret eller fremmet. Havde jeg den faste Overbeviisning, at en eller anden Foranstaltning var af særdeles Vigtighed, og jeg var kommen til en klar Erkjendelse af hvad jeg troede, der burde gøres i denne Sag, saa vilde jeg selv fremlægge et Lovforslag, og jeg vilde aldeles

ikke spørge, om Regjeringen havde betænkt at komme frem med et eller ikke, thi havde Regjeringen noget Bedre, da stod det jo altid til den senere at sige, at den vilde komme med sit, og da kunde jeg nærmere overveie, om jeg vilde tage mit tilbage. Saaledes kan jeg ikke see, at det Forhold, der er mellem Thingets og Regjeringens Initiativ skulde kunne medføre det som en almindelig Regel, at Regjeringen burde udtale sig ved Sessjonens Begyndelse om hvad den vilde gjøre, for at derefter Medlemmerne kunde bedømme, om de burde lade deres Virksomhed have en fri Retning i det Sag, hvorom der er Spørgsmaal, eller om de skulde paalægge den en vis Stranke. Hvorfor skulde slige Stranker paalægges den? Er det ikke Pligt for ethvert Medlem i Forsamlingen at overveie saameget som hans Tid tillader ham det, og uden alt Hensyn til, om Regjeringen har isinde at gjøre Noget eller ikke gjøre Noget? Al den Kundskab, al den Overbeviisning, som han paa den Maade samler, vil jo komme ham til Gavn, naar Regjeringen forelægger et Forslag, og samler det sig i hans eget Sind som noget saa Samlet, noget saa Godt og af en saadan Værdi, at han finder, at det er en Pligt, at han, hvis Regjeringen ikke forekommer ham, selv fremtræder dermed, da gjøre han det. Jeg troer altsaa, idetmindste er det virkelig min Overbeviisning, at det ikke gaaer an at opstille det som en almindelig Regel for Regjeringen, ved Sessjonens Begyndelse at udtale, med hvilke Lovforslag den vil fremkomme. Forøvrigt kan jeg jo aldeles ikke negte og maa fuldkomment indrømme, at det vilde være ønskeligt, om Regjeringen saa tidligt som muligt kunde komme frem med de Lovforslag, den vil fremlægge, og det er en Selvsølge, at det meget ofte ikke vil være muligt paa anden Maade at føre dem tilende i den Sessjon, hvorom der er Spørgsmaal; det er derfor vist en ligefrem Pligt, der paaligger Regjeringen, at fremme Lovforslagene saa hurtigt, som det lader sig gjøre. Men naar man tager Hensyn til den Tid, hvorpaa den nuværende Sessjon er aabnet, og til den Tid, hvorpaa den forrige Sessjon sluttedes, saa vil man finde, at det er et meget kort Tidsrum, der har ligget mellem begge